

מחודדים

ת"ר ושננתם שיהיו דברי תורה מחודדים נפיק (קידושין 5).

סיכומי דף היומי
 מערכת: 073-249-0403
 sikumhadaf12@gmail.com

לע"נ
 הגה"ח ר' פינחס רוזנבוים זצ"ל
 נלב"ע כ"ו ניסן תשע"ז

גליון
 310

עבד עברי הנמכר לעכו"ם שנתן חצי גרעונו, איבעיא לרב הונא בר חיננא ואביי אם לומדים גזירה שוה ממוכר שדה אחוזה שאינו נגאל לחצי, או שנגאל לחצי לקולא כגון שקנאו במאתיים והוזל ועמד על מנה ונתן לו חמישים והוקר ועמד על מאתיים שלא נתייקר לבעלים אלא חציו ונתן לו מאה ויוצא, אבל לחומרא אינו נגאל לחצי כגון שקנאו במאתיים ונתן לו מאה והוזל ועכשיו שוה מאה כיון שהמאה שנתן הוא פקדון ביד העכו"ם נותן לו המאה שהופקד בידו ויוצא ולא אומרים שנגאל לחצי וצריך ליתן עוד חמישים, **לרב ששת** כשם שדורשים נמכר כולו ולא חציו כך דורשים נגאל כולו ולא חציו בין לקולא ובין לחומרא.

מקדיש שדה אחוזה יכול לגאולה מיד, ולווה וגואל לחצי שנאמר 'אם גאל יגאל', ואם לא גאלה יוצאה לכהנים ביובל, ורבי שמעון דרש טעמא דקרא שלפי שמצינו שיפה כח מוכר שדה אחוזה שלא תפקע מיורשיו ביובל, לפיכך לא יפה כחו ללוות וליגאל לחצי, אבל מקדיש שלא חש התורה שיפסיד ביובל, יפה הכתוב כחו מתחלה ללוות ולגאול לחצי.

מוכר בית בעיר חומה נגאל עד שנה, ואינו יוצא ביובל, ולרבי שמעון שבמקדיש שדה אחוזה יפה כחו שלוה וגואל לחצי משום שהורע כוחו בסוף שאינו יוצא ביובל הוא הדין כאן כיון שאינו יוצא ביובל שלוה וגואל לחצי, ולחכמים שאינם דורשים טעמא דקרא דווקא מקדיש דגלי קרא שלוה וגואל לחצי, אבל כאן אינו לוח לגואל לחצי שלומדים משדה אחוזה.

קידושין דף כ"א . יום א' פרשת נצבים וילך י"ז אלול תשפ"ג

**פרטי דינים בשדה אחוזה ובית בערי חומה/
 דיני רציעה/כהן ביפת תואר ושפחה כנענית**

דף כ"א - ע"א

המקדיש שדה אחוזה צריך פסוק שלוה וגואל לחצאין, שאם לא כן לומדים מקל וחומר ממוכר שדה אחוזה שאע"פ שחוזרת לבעלים ביובל אינו לוח וגואל לחצאין, קל וחומר מקדיש שאינה חוזרת לבעלים ביובל שאינו לוח וגואל לחצאין, ואע"פ שמוכר שדה אחוזה גרע שאינו גואל מיד משא"כ מקדיש שיפה כחו שגואל מיד, מוכר בית יוכיח שיפה כחו ליגאל מיד ולרבנן אינו לוח וגואל לחצאין, ואע"פ שמוכר בית נגאל רק בשנה ראשונה, לומדים קל וחומר מצד השווה ממוכר שדה ובית אחוזה ועבד עברי הנמכר לעכו"ם שנגאלים ואינו לוח וגואל לחצאין.

איבעיא, אם מוכר בית בעיר חומה נגאל בקרובים, אם לומדים מגזירה שוה מגאולתו משדה אחוזה או שגאולתו כתוב רק לעניין שאינו נגאל לחצאין.

גאולת קרובים בשדה אחוזה, - לרבי יהושע הוא רשות

קידושין דף כ' . יום שב"ק פרשת כי תבוא ט"ז אלול תשפ"ג

מחלוקת בגפו יצא/כי טוב לו עמך/קשה איסור קל/מוכר ומקדיש שדה אחוזה/גאולת בית בערי חומה/הוקר או הוזל

דף כ' - ע"א

'אם בגפו יבא בגפו יצא', - לת"ק היינו בגופו נכנס ובגופו יצא שאינו יוצא בראשי אברים כעבד, ואע"פ שכבר כתוב 'לא תצא כצאת העבדים', ס"ד שאמה עבריה יוצא בראשי אברים כעבד כנעני אך אינו יוצא כמותם ששם אין האדון צריך לשלם אבל באמה עבריה צריך לשלם דמי עיניה, **לרבי אליעזר בן יעקב** אם בא בגופו יחידי שאין לו אשה ובנים יצא יחידי ואין רבו מוסר לו שפחה כנענית, ואם יש לו אשתו ובנים רבו מוסר לו שפחה כנענית.

'כי טוב לו עמך' עמך במאכל ובמשתה שלא תהא אתה אוכל פת נקיה והוא פת קיבר אתה שותה יין ישן והוא שותה יין חדש, אתה ישן על גבי מוכים והוא על גבי תבן, שכל מי שקונה עבד עברי כקונה אדון לעצמו.

קשה איסור קל שהעושה סחורה בפירות שביעית שבסוף מוכר מטלטליו, לא שם לבו לפורענות הבא עליו לבסוף מוכר שדותיו, לא בא לידו הרהור תשובה מוכר ביתו, בתו, לוח בריבית, מוכר את עצמו לגר תושב או לחטוב עצים ושאר צרכי עבודה זרה, ואע"פ שנעשה כומר לעבודה זרה אמרה תורה 'אולתה תהיה לו'.

נמכר במנה והשביח ועמד על מאתים לא מחשבין לו דמי הפדיון אלא לפי מנה בשעת המכירה שכתוב 'אם עוד רבות בשנים לפיהן ישיב גאולתו מכסף מקנתו' ממה שכתוב רבות בשנים ולא רבות שנים לומדים שאם נתרבה דמיו בתוך שנים הללו חשוב כשעת קנייה להקל, נמכר במאתיים והכסיף ועמד על מנה לא מחשבים אלא לפי מנה, שכתוב 'ואם מעט נשאר בשנים וכו' וחשב לו כפי שניו' שאם נתמעט דמיו בתוך השנים מחשבים כפי דמיו של עכשיו ולא לפי כסף מקנתו.

כיון שעבר אדם עבירה ושנה בה נעשה לו כהיתר.

דף כ' - ע"ב

מוכר שדה אחוזה אינו יכול לגאולה עד שתי שנים שנאמר 'במספר שני תבואות ימכר לך' שאין מכירה פחות משתי שנים, אח"כ גואל בגירעון כסף לפי דמי קנייתה ואינו לוח וגואל שכתוב 'והשיגה ידו', ואינו גואל לחצאים שכתוב 'ומצא כדי גאולתו', שאם נתן חצי דמיו לא נגאל חצי שניו והמעות פקדון ביד הלוקח, ואם לא גאלו חוזרת לבעליה ביובל.

שנאמר 'ואיש כי לא יהיה לו גואל' והרי כל יורש שדה אחוזה יש לו גואל אלא שיש לו ואינו רוצה ליגאל, **לרבי אליעזר** חובה שנאמר 'ובכל ארץ אחוזתכם גאולה תתנו לארץ'.

'בכל ארץ אחוזתכם גאולה תתנו' לרבות בתי חצרים שחובה על הקרובים לגאולה לשיטת רבי אליעזר.

'או דודו או בן דודו יגאלנו או שאר בשרו ממשפחתו יגאלנו או השיגה ידו ונגאל' שכתוב גאולה ג' פעמים לרבות כל השלשה העומדות ליגאל על ידי קרובים שנגאלות כסדר הקרובים הכתובים בקרא.

עבד עברי הנמכר לישראל לרבי אינו נגאל בקרובים, שנאמר **בנמכר לעכו"ם** 'ואם לא יגאל באלה ויצא בשנת היובל, אבל מי שאינו נגאל באלה נגאל בשש, ואיבעיא לרבנן החולקים על רבי אם נגאל בקרובים אם לומדים גזירה שוה שכיר שכיר מנמכר לעכו"ם.

'בכל וכו' גאולה תתנו' לרבות עבד עברי הנמכר לעכו"ם שחובה על הקרובים לגאלו גם לרבי יהושע הסובר שבשדה אחוזה הוי רשות, בעבד עברי הנמכר לעכו"ם חובה שלא יטמע בין העכו"ם.

דף כ"א - ע"ב

נרצע נקנה ברציעה שנאמר **'ורצע אדוניו את אזנו במרצע'**, וקונה את עצמו במיתת האדון ויובל שנאמר **'ועבדו לעולם'** לעולמו של יובל, **'ועבדו'** ולא את הבן והבת.

'ולקחת את המרצע ונתת באזנו ובדלת' - לרבי יוסי ב"ר יהודה דורש ריבוי מיעוט וריבוי בכל התורה שמרבה הכל חוץ מדבר אחד, **ולקחת ריבה מרצע** מיעוט **באזנו ובדלת** חזר וריבה, ריבה הכל גם חתיכת עץ קוץ מחט מקדח עט ברזל, ומיעט רק סם, **רבי** דרש כלל ופרט וכלל שהפרט פירושו של הכלל מה הפרט של מתכת אף כל של מתכת.

אזנו, - לפי **יודן ברבי** היינו שרוצעים באליה, **לחכמים** בגובה של אוזן שהרי למדנו שאין כהן נרצע שנעשה בעל מום ונאמר **'ושב אל משפחתו'** - למוחזק שבמשפחתו, ואילו באליה לא נעשה בעל מום.

'המרצע' מיוחד שבמרצעים זה המרצע הגדול.

שפחה כנענית לעבד עברי כהן, - **לרב** מותר שחידוש הוא ולא שנא כהנים ולא שנא ישראל, **לשמואל** אסור שריבה התורה בכהנים מצות יתירות.

כהן ביפת תואר, - **ללישנא קמא** בביאה ראשונה לכו"ע מותר משום שהתירה התורה משום יצר הרע ולא שנא ישראל לא שנא כהן, בביאה שניה לרב מותר הואיל שהותרה הותרה, לשמואל אסור שגירות אסורה משום זונה, **ללישנא בתרא** בביאה שניה לכו"ע אסורה משום גירות, בביאה ראשונה לרב מותר שלא דברה תורה אלא כנגד יצר הרע, לשמואל אסור שכל שיכול לקיימה אח"כ התירה התורה בתחילה וכל שאינו בכלל 'והבאתה אל תוך ביתך' אינו בכלל 'וראית בשביה'.

קידושין דף כ"ב . יום ב' פרשת נצבים וילך ח"י אלול תשפ"ג

יפת תואר/דיני רציעה ועבד עברי/קניין
עבד כנעני

דף כ"ב - ע"א

'וראית בשביה' שנתן בה עיניו בשעת שביה ולא שלקחה

למוכרה או לשפחה ואח"כ נתן עיניו בה, **'אשת'** אפילו אשת איש **(שיש איסור 'ודבק באשתו' ולא באשת חבירו)**, **'יפת תואר'** משום יצר הרע שאם לא יתירנה יעבור על איסור, **'וחשקת'** שתלוי בחשקו אע"פ שאינה נאה, **'בה'** ולא בחברתה שלא יקח שתים, **'ולקחת'** קידושין תופסים בה אע"פ שאינה מתגיירת מדעתה, **'לאשה'** שלא יקח אחת לו ואחת לאביו או לבנו (ואפילו אחת לאביו לא), **'והבאתה'** שלא יבא עליה במלחמה (לר"ת ביאה ראשונה מותר, ופלוגתא הוא בירושלמי).

'ואם אמר יאמר העבד אהבתי את אדני את אשתי ואת בני לא אצא חפשי' שאינו נרצע אלא אם אמר שתי אמירות פעם א' בתחילת פרוטה אחרונה כשיש עליו עדיין שיעור שוה פרוטה לפי החשבון גירעון כסף שצריך **'יאמר העבד'** שיאמר כשהוא עדיין עבד, ואחר שהוא נשוי לשפחה ויש לו בנים ממנה שכתוב **'אהבתי את אדוני את אשתי ואת בני'**, ופעם ב' בסוף פרוטה אחרונה סמוך ליציאה שכתוב **'לא אצא'**.

אינו נרצע אלא אם לרבו אשה ובנים שכתוב **'כי אהבך ואת ביתך'**, ואלא אם יש לו שפחה נשואה לו ובנים שנאמר **'אהבתי את אדוני את אשתי ואת בני'**, ואלא אם רבו אוהבו שכתוב **'כי טוב לו עמך'**, ואלא אם הוא אוהב את רבו שכתוב **'כי אהבך'**, ואלא אם שניהם בריאים שנאמר **'כי טוב לו עמך'** פרט לחולה, ואיבעיא אם שניהם חולים.

'כי טוב לו עמך' עמך במאכל ומשתה ושינה, שאוכל פת קיבר ושותה יין וישן על גבי מוכים כרבו, שכל מי שקונה עבד כקונה אדון לעצמו.

רבו חייב במזונות אשתו ובניו, שנאמר **'אם בעל אשה הוא ויצאה אשתו עמו'** אע"פ שיכולה לפרנס עצמה במעשה ידיה, **'ויצא מעמך הוא ובניו'** אע"פ שדרכם לחזור על הפתחים.

דף כ"ב - ע"ב

'ולקחת את המרצע ונתת באזנו ובדלת' שנותן האוזן על הדלת ודוקר והולך באזן עד שתגיע לדלת.

'והגישו אל הדלת או אל המזוזה' שצריך דלת מעומד ולא עקורה כמזוזה שהיא מעומד.

'באזנו ובדלת' אמר הקב"ה **אזן** ששמעה קולי על הר סיני בשעה שאמרתי **'כי לי בני ישראל עבדים'** עבדי הם ולא עבדים לעבדים והלך זה וקנה אדון לעצמו ירצע, **דלת ומזוזה** שהיו עדים במצרים בשעה שפסחתי על המשקוף ועל שתי המזוזות ואמרתי **'כי לי בני ישראל עבדים ולא עבדים לעבדים והוצאתים מעבדות לחירות והלך זה וקנה אדון לעצמו ירצע בפניהם'**.

משנה . עבד כנעני נקנה בכסף ובשטר ובחזקה שנאמר **'והתנחלתם אותם לבניכם אחריכם לרשת אחוזה'** כשדה אחוזה שנקנה בכסף שטר וחזקה, חזקה היינו שהתיר לו מנעלו או הולך כליו אחריו לבית המרחץ הרחיצו סכו גרדו הלבישו הנעילו, אך אינו חוזר ביובל כשדה אחוזה שכתוב **'לעולם בהם תעבודו'**.

עבד כנעני נקנה בחליפין ומשיכה אם תקפו ובא אצלו, אבל קראו והוא בא מהניא רק בבהמה משום שהולכת על דעת הקורא, אבל בעבד לא מהניא שבא על דעת עצמו, ועבד קטן שקראו ובא מהניא שאין לו דעת עצמו.

הגביהו הוא לרבו קנאו רבו בחזקה, דווקא באופן שזה נהנה וזה מצטער אבל בביאה לא, לרבי שמעון גם אם הגביהו רבו קנאו בהגביהו.

קידושין דף כ"ג . יום ג' פרשת נצבים וילך י"ט אלול תשפ"ג

מחלוקת בעבד כנעני שקונה עצמו בכסף
ושטר/כהנים שלוחי רחמנא

דף כ"ג - ע"א

מר זוטרא אמר לעבדו של גר לפני מיתת אדונו שיסיר ממנו מנעליו ויוליכם לביתו כדי לקנותו בחזקה בשעת מיתת אדונו, י"א שגדול היה ולכן היה נזהר שלא יזכה העבד בעצמו בשעת מיתת אדונו, וי"א שהיה קטן וכשיטת חכמים שסוברים שגר שמת זכו העבדים בעצמם אפילו הם קטנים אם לא החזיקו בהם ישראל בשעת מיתתו, ושלא כאבא שאול שקטנים לא זכו בעצמם וכל המחזק בהם זכה בהם גם אחר מיתת האדון (לר"ת הלכה כאבא שאול ומה שהחזיק בו לפני מיתתו שלא יקדמונו אחר, ועוד דאם היה גדול לא היה מהני שקדם הוא לזכות בעצמו אבל קטן דאין לו יד כל הקודם וזכה).

עבד כנעני קונה את עצמו בכסף ושטר. - לרבי מאיר, כסף לא מהני על ידי עצמו שמה שקנה עבד קנה רבו, אפילו אם נתנו לו אחרים על מנת שאין לרבו רשות בו, ומהני באחרים אפילו שלא מדעת העבד, ואע"פ שסובר ר' מאיר שחוב הוא לעבד שיוצא מיד רבו לחירות ואין חבין לאדם אלא בפניו, **לאביי** הואיל שקונה אותו בעל כרחו בכסף מאדונו הראשון מהני גם להקנותו לעצמו בעל כרחך, **לרבא** קבלת הרב גורם השחרור ואין האחרים חבין לו.

שטר מהני על ידי עצמו שגיטו וידו באים כאחד, ועל ידי אחרים מהני רק מדעתו ושלא מדעתו לא מהני שאין חבין לאדם אלא בפניו, ואינו דומה לכסף שמהני באחרים בעל כרחו **לאביי** דווקא כסף משום שאותו כסף שמכניס בעל כרחו מוציא בעל כרחו אבל שטר אותו שטר שמכניס אינו אותו שטר שמוציא ששטר שחרור כתב לשון שחרור ושטר קנין כתב לשון קנין, **לרבא** דווקא כסף משום שקבלת רבו גרמא לו ואין האחרים חבין לו אבל שטר שחרור קבלת אחרים גורמת השחרור ואינם יכולים לחוב אותו שלא בפניו.

לחכמים, בכסף על ידי עצמו ובלבד שיהא הכסף משל אחרים, **לרב ששת** שנתנו לו אחרים על מנת שאין לרבו רשות בו, **לר' אלעזר** ככה"ג לא קנה העבד ומהני רק שהקנה לו אחרים על מנת שתתנהו לרבו בפדיון (לר"ת הלכה כרב ששת, ומורה ר"מ בע"מ שתצא בו לחירות, לר"י אין ראיה שהלכה כרב ששת אלא כר' אלעזר ולר"מ לא מהני גם בע"מ שתצא לחירות, מתנה לאשה גוף שלה ובעל אוכל פירות), ומהני גם באחרים גם שלא מדעתו שסוברים זכות הוא לעבד שיוצא מתחת רבו לחירות וזכין לאדם שלא בפניו.

שטר מהני גם ע"י אחרים וגם ע"י עצמו שגיטו וידו באים כאחד.

לרבי שמעון בן אלעזר, בכסף רק באחרים וכשיטת ר' מאיר, ובשטר רק ע"י אחרים ולא אומרים שגיטו וידו באים כאחד שלומדים שטר שחרור מגט שצריך שיצא לרשות שאינו שלו.

לרבי שמעון בן אלעזר שעבד יוצא לחירות בשטר ע"י אחרים שמקבלים בשליחותו שלומדים שטר שחרור מגט אשה מלה לה שעושה שליח לקבל גיטה אע"פ שאינו מקבל בעצמו שטר שחרור.

דף כ"ג - ע"ב

כהנים הם שלוחי רחמנא להקריב קרבנות ולא שלוחי דידן, כיון שאין ישראלים יכולים להקריב קרבנות ומה שאינו יכול לעשות בעצמו אינו יכול לעשות שליח, ולכן יכול כהן להקריב קרבן למי שמודר הנאה ממנו שאינו עושה שליחות בשבילו.

קידושין דף כ"ד . יום ד' פרשת נצבים וילך כ' אלול תשפ"ג

אשה בפדיון מעשר שני/יציאת עבד בראשי
איברים

דף כ"ד - ע"א

אשה בפדיון מעשר שני, אם המעשר הוא מפירות שדה בעלה ופודה במעות בעלה הרי היא שליח בעלה וצריכה להוסיף חומש כדין בעלים הפודה מעשרותיו, במעשר שלו ומעות מנכסי מלוג שלה אינה צריכה להוסיף חומש שנאמר 'אם גאל יגאל איש ממעשרו' ולא אשה, ואם המעות הם משל אחרים ונתנו לה על מנת שתפדי בו את המעשר **לר' מאיר** קנה בעלה וצריכה להוסיף חומש, **לחכמים** לא קנה בעלה ואינה צריכה חומש, ירשה מעשר שני **לר' מאיר** ממון הקדש הוא ולא קנה בעלה ואפילו פדאה בממון בעלה אינה צריכה חומש, **לרבנן** ממון הדיוט הוא וצריכה חומש.

דף כ"ד - ע"ב

עבד כנעני יוצא בשן ועין כמו שכתוב בפסוק, ולומדים במה מצינו שמה שן ועין שהם מומים שבגלוי ואינם חוזרים כך יוצא בכ"ד ראשי אברים שהם מומים שבגלוי ואינם חוזרים. **תלש זקנו של עבדו הכנעני ודילדל בו עצם,** עבד יוצא בו לחירות אע"פ שאין בהם ביטול מלאכה שכתוב 'וכי יכה איש את עין עבדו או את עין אמתו ושחתה לחפשי ישלחנו תחת עינו' שריבוי ומיעוט וריבוי הוא וריבה הכל ומיעט הכהו על ידו ויבשה וסופה לחזור.

היוצא בראשי אברים נחלקו התנאים אם צריך שטר שחרור להתירו בבת חורין כיון שכתוב 'לחפשי ישלחנו' אם לומדים שילוח שילוח מגט אשה, שאינו חפשי אלא בשילוח גט, או לא שא"כ היה צריך לכתוב ישלחנו חפשי שאז היינו מפרשים שאין חיפושו אלא בשילוח, למכריעים לפני חכמים שן ועין אין צריך שטר כיון ששחרורו כתוב בפירוש ושאר ראשי אברים צריך שטר.

הכהו על עינו וסמאה על אזנו וחרשה עבד יוצא בהם לחירות, הכה בכותל והבעיתו בקול ואינו רואה או נתחרש אין עבד יוצא לחירות שהעבד הפחיד את עצמו שנתן לבו אל פחד קול הבא פתאום.

הכהו על עינו וכהתה, על שינו ונדדה, אם אין יכול להשתמש בהן עכשיו יוצא בהם לחירות אע"ג שלא סמאה עינו והפיל שינו לגמרי, היה עינו כהויה וסמאה לגמרי שינו נדודה והפילה לגמרי יוצא בהם לחירות אע"ג שמתחילה היה עינו כהויה ושינו נדודה.

היה רבו רופא ואמר לו לכחול לו עינו וסמאה,

כותבים שטר, ובמקום שכותבים שטר לא סמך הלוקח דעתו עד שכותבים השטר, אלא אם פירש שאם ארצה אקנה בכסף או בשטר, שטר קונה בלי כסף במתנה או כשמוכר שדהו מפני רעתה, אבל בלאו הכי אין מכר קונה בשטר שלא גמר מוכר ומקנה עד שיקבל הדמים.

קרקע נקנה בחזקה שחפר בו קצת, דיש אמצרי, נעל, גדר ופרץ כל שהוא.

מטלטלים אינם נקנים אלא במשיכה, שנאמר 'או קנה מיד עמיתך', שנקנה מיד ליד, ולרבי יוחנן דבר תורה מעות קונות כמו שמצינו בהקדש שכתוב 'ונתן הכסף וקם לו', ועקרו רבנן קנין מעות גזירה שמה יאמר לו נשרפו חיטיך בעלייה, ותקנו שקונה במשיכה. **מכר לו מטלטלים עם קרקע** כיון שקנה הקרקע בכסף שטר וחזקה נקנים המטלטלים עמה.

איבעיא במטלטלים הנקנים אגב קרקע אם צריך שיהיו המטלטלים צבורים בתוך הקרקע (ומסקנת הסוגיא בדף כ"ז).

דף כ"ו - ע"ב
קרקע כל שהוא חייבת בפאה, ביכורים, לכתוב עליה פרוסבול שתקנו פרוסבול רק כשיש שעבוד קרקע שמלוה מצויה היא (ולר"ת משום שראוי לגבות חובו ממנו), ולקנות עמה מטלטלים.

מי שהיו לו הרבה מטלטלים וביקש ליתן במתנה והמקבל לא היה שם ולא היה אפשר להקנותם לו במשיכה או בחליפין וגם לא האמין באנשי המקום שהם ימשכו המטלטלים בשביל המקבל מתנה, וכן לא רצה בהנאתם להקנותם בקניין סודר ליתן לו כליו אין לו תקנה עד שיקנה להם אגב קרקע, ובשכיב מרע למ"ד שדבריו ככתובים ומסורים דמי אין צריך קנין כלל.

לחתור לו שינו והפילה **לת"ק** יצא לחירות, **לרשב"ג** לא יצא לחירות שכתוב 'ושחתה' עד שיתכווין לשחתה, ולרבנן ושחתה למעט שאם הושיט ידו למעי שפחתו להוציא עוברה וסימא עובר שבמעיה כיון שלא נתכווין לעין כלל.

הייתה עינו סמויה וחטטה יוצא לחירות שהחסירו אבר. **הייתה לו אצבע יתירה וחתכה האדון** אם הייתה בשורת שאר האצבעות עבד יוצא בהן לחירות.

קידושין דף כ"ה . יום ה' פרשת נצבים וילך כ"א אלול תשפ"ג

כ"ד ראשי איברים/לשון/קנין בהמה גסה ודקה

דף כ"ה - ע"א

כ"ד ראשי אברים שבאדם כולם אין מטמאים משום נגע 'מחיה' שנאמר בנגע המחיה 'לכל מראה עיני הכהן' שתהא כולה נראית כאחת, - ראשי אצבעות ידים ורגלים ראשי אזנים ראש החוטם ראש הגויה ראשי דדים שבאשה **לרבי יהודה** אף באיש.

עבד כנעני יוצא לחירות בכ"ד ראשי אברים שאינם מטמאים משום מחיה משום שמום שבגלוי הוא ואינו חוזר, ואף הלשון מום שבגלוי הוא שרואים אותו בשעה שמדבר, **לרבי** אף סירוס בצים שניכרים מבחוץ, **לבן עזאי** מום שבסתר הוא משום שטמונים בכיס.

לשון שנגע בטומאה נטמא האדם שנאמר 'כל אשר יגע בו הזב' היינו בדבר הגלוי כידי וואף לשון בר נגיעה הוא כידי, אבל מגע בית הסתרים אינו מטמא.

לשון אין צריך טבילה שנאמר 'ורחץ בשרו במים' שרק מה שגלוי באדם כבשרו צריך טבילה, ואע"פ שעצם בין השיניים חוצץ בטבילה היינו משום שצריך שיהא מקום הראוי לביאת מים, וכמו שמצינו במנחות שיהיו ראוי לטבילה יפה שלא יביא מנחה של ס"א סאה בכלי אחד אע"פ שהמנחה כשרה גם אם לא בללו משום שצריך שיהא ראוי לטבילה.

נתזה הזאת מי פרה על פיו, אם נגע על שפתיו הוי הזאה שמקום גלוי הוא אע"פ שפעמים הם טמונות, **על לשונו - לרבי** הוי הזאה כמו שמצינו לעניין טומאה שהוי גלוי, **לחכמים** לא הוי הזאה כמו שמצינו לעניין טבילה שלא הוי גלוי.

מום שפוסל בקרבן דווקא אם הוא בגלוי, לרבי גם רוב המדבר של הלשון.

מום שפוסל בקרבן דווקא אם הוא בגלוי, ומה שכתוב 'מעוך כתות נתוק וכרות' **לרבי יהודה** פסול גם בביצים שגלוי הוא, **לרבי אליעזר בן יעקב** פסולים רק בגיד אבל בביצים טמון הוא, **לרב יוסי** מעוך וכתות פסולים אף בביצים שניכר נתוק וכרות רק בגיד.

דף כ"ה - ע"ב

קנין בהמה גסה - לרבי מאיר ורבי אליעזר במסירה, **לחכמים** במשיכה וכן פסק רב, **לרבי שמעון** בהגבהה ופיל נקנה בהגבהה על ידי שמולכה על חבילי זמורות גבוה ג', או בחליפין, או בחצר ששוכר מקומו או בכליו של לוקח למ"ד כליו של לוקח ברשות מוכר מהני, ולמ"ד שלא מהני יקנה בסימטא (מסירה לרש"י היינו המוכר מוסר האפסר ליד הקונה, לתוס' שאומר לו לך חוק קנין, לרש"י לר"מ נקנה במסירה ולא במשיכה לתוס' מסירה וקל וחומר במשיכה, לרשב"ם מסירה קונה בר"ה ולא בסימטא כיון שאפשר לקנות שם במשיכה, לר"ת בסימטא גם מסירה מהני).

בהמה דקה - לרבי מאיר ורבי אליעזר ורבי שמעון נקנה בהגבהה, **לחכמים** במשיכה.

קידושין דף כ"ו . יום ו' פרשת נצבים וילך כ"ב אלול תשפ"ג

קנין קרקע ומטלטלים/

דף כ"ו - ע"א

משנה . קרקע נקנה בכסף בלי שטר במקום שאין

גלופה - 0527-126-278

הזפייע!

הספר

משנת פינחס

על ירח האיתנים
ממשנתו ותורתו
זפרי פנקסו ומתוך
שיחותיו של
הנאון החסיד הרנ
פינחס רוזנצוויץ זצ"ל

ניתן להשיג את הספר

בטלפון: 02-5380479
או - 052-7111235
או E-mail - **M052711123@gmail.com**